

Arrest

nr. 61 766 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 9 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat de aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2010 werd ingediend door :

G., A. (...), op PP: G., H.
nationaliteit: (...)
geboren te (...)
A., S. (...), op PP: G., S.
nationaliteit: (...)
geboren te (...)

allen: adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat verzoekers geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Deze instructie impliceert duidelijk dat de criteria met betrekking tot integratie en verblijf slechts mochten aangevoerd worden vanaf 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Het feit dat betrokkenen in België waren sinds oktober 2000, ze in december 2005 teruggekeerd zijn naar Armenië en ze in maart 2006 terug naar België zijn gekomen; er aan hun integratie geenszins kan getwijfeld worden; zij de Nederlands taal volledig beheersen, wat wordt gestaafd met een attest dd. 25.04.2006 op naam van A. S.; zij duurzame sociale banden in België zouden hebben, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen en zij vast werk zouden willen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend dd. 16.11.2000, werd afgesloten op 13.11.2003 met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 17.11.2003. Na deze procedure keerden betrokkenen terug naar Armenië, om vervolgens op 28.03.2006 voor de tweede maal in België asiel aan te vragen. Deze werd afgesloten op 22.09.2006 met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 25.09.2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk meer dan drie jaar bij de eerste asielprocedure en minder dan zes maanden bij de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat de heer G. reeds meermaals in contact kwam met de Belgische ordediensten.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.09.2006.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 03.05.2006. Hij/Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land “

2. Over de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift werd ingediend onder de hoofding: *“Verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”.*

2.2. Artikel 39/82, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoeker *in fine* van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissing vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.2.2. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt verwezen naar de vernietigde instructie en naar de concrete gegevens van de aanvraag, die luidens de motivering niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

3.2.3. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.4. Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoekers in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.2.6. *In casu* werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gezegd, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer

worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz... (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.2.7. In eerste instantie stelt de Raad vast dat hoewel in de bestreden beslissing naar de door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 –en niet 11- december 2009 vernietigde instructie wordt verwezen en naar de termijnen voor het indienen van een aanvraag op grond van de criteria met betrekking tot integratie en verblijf, uit de concrete motieven van diezelfde beslissing geenszins blijkt dat toepassing is gemaakt van de voormelde instructie en de daarin opgenomen ontvankelijkheidsvoorwaarden. De verwijzing ernaar dient dan ook te worden aangemerkt als overtoollig en niet van aard om de beoordeling van de voorliggende aanvraag te beïnvloeden.

3.2.8. Ten opzichte van de andere, determinerende motieven van de bestreden beslissing, beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot de stelling dat hun ononderbroken verblijf van vijf jaar in België juist bewijst dat verzoekers werkelijk geïntegreerd zijn en dat zij zich hier werkelijk in buitengewone omstandigheden bevinden. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat terecht werd geoordeeld dat het feit dat niet kan worden getwijfeld aan de integratie van verzoekers niet verantwoordt dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op de hierboven weergegeven begripsinvulling van de notie “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maken verzoekers met hun verwijzing naar de elementen met betrekking tot de integratie hoogstens aannemelijk, zoals de verwerende partij dat ook in de bestreden beslissing stelt, dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet, doch tonen zij niet aan dat de buitengewone omstandigheden waarin zij zich bevinden een tijdelijke terugkeer naar hun land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Verzoekers tonen voorts niet aan dat, laat staan welke elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van hun aanvraag. Derhalve is geenszins aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld en daarmee artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch de motiveringsplicht zou hebben geschonden. In zoverre de schending wordt aangehaald van de zorgvuldigheidsplicht, dient er ten slotte op gewezen dat aan de verwerende partij de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, en dus evenmin dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS